

reises, uden at der har været Hegn tidligere, skal Skjellinten altid falde midt i Hegnet, og af § 10, at hvor et nyt Hegn reises istedetfor et tidligere, skal Skjellinten ligeledes falde midt i Hegnet. Jeg sees ikke, hvorfor Bestemmelserne i disse to Paragrapher ere splittede ad. Sammenligne vi § 4, andet Stykke med § 17, Punkt 1, finde vi, at ifølge den førstnævnte Bestemmelse skal det i Mangel af mindelig Overenskomst mellem Naboerne afgjøres ved sagkyndigt Skjøn, inden hvilken Tid et til Opførelse bestemt Hegn skal være færdigt, og at det i den sidstnævnte Bestemmelse ogsaa hedder, at Synsmændene skulle afgjøre, inden hvilken Frist det nye Hegn skal udføres. Det er ikke nok, at § 12 i Almindelighed vil have Hegnsynsmænd til at behandle Hegnsørgsmaal, og at § 17 nærmere specificerer Hegnsynsmændenes Pligter, men idelig og idelig vides der i de enkelte Paragrapher hen til Afgjørelsen ved sagkyndigt Skjøn. Man behøve saaledes at eftersee §§ 3, 4, 6, 8, 9 og 11. For at faae at vide, hvad der er lovligt, og hvad der er ulovligt Hegn, maa man eftersee 4 forskellige Paragrapher, nemlig §§ 1, 2, 8, første Stykke, og 9, sidste Stykke; men dette Gmne burde være samlet, naar man skal have en klar Oversigt over det. Hvad der imidlertid er værre end den paa-pegede Søndring af eensartede Ting, er, at man ogsaa træffer paa aabenbare Modsigelser. Jeg vil i saa Henseende anmode ærede Medlemmer om at eftersee § 8, næstsidste Stykke, og § 9, sidste Stykke. Med disse to Paragrapher for Die, vil jeg sætte, at to Personer, A og B, have to til hinanden grændsende Haver, og at A er Eier af Hegnet. Han er efter § 8, næstsidste Stykke, berettiget til fremdeles at vedligeholde og fornye dette Hegn med Træer og Buske af samme Art som dem, der ere ved Lovens Udkomst. B kan ikke modsætte sig det, og Skjønnet kan heller ikke modsætte sig det; thi A er ifølge Loven fuldstændig berettiget til at gaae frem paa den nævnte Maade. Tager vi derimod § 9, sidste Stykke, finde vi, at den samme B kan fordre af sin Nabo, at denne skal sætte en Muur

eller et Planteværk istedetfor det berettigede Hegn. Jeg kan sandelig ikke forstaae, hvorledes nogen Domsstol skulde kunne hitte ud af et saadant Vildere. Jeg vil gjentage, at jeg her kun har anført ganske faa Exemppler, og at disse saa langt fra ere udtømmende, at de ikke fremhævede Mangler langt overstige de nu paa-pegede; men alene disse formelle Mangler forekomme mig at gjøre Lovens ubrugelig.

Naar vi nu gaae over til Lovens Principer, ville vi finde, at der er opstillet mange nye Principer i denne Lov; ogsaa her skal jeg kun holde mig til nogle enkelte Punkter. I § 8, første Stykke, tales der om, at Ingen er berettiget til at benytte sit Hegn til Skade for Naboen, navnlig ved paa samme at opstille større Buske og Træer, der slygge ind over Naboens Grund og slyde deres Rodder ind i denne, og ifølge den øvrige Deel af samme Paragraph er det muligt, at dette Hegn kan blive ikke alene indskrænket indenfor de tilhørende Grændser, hvilket jo er rimeligt; men endogsaa ganske udblettet. Det forekommer mig overhovedet, at Lovforslaget træder op mod de levende Hegn med et, jeg tør næsten sige, usforvarligt Sjendskab. Efter den samme Paragraphs sidste Stykke kunne saadanne Hegn, som grændse til offentlige Veie, fordres af Veibestyrelsen borttagne mod Erstatning. — Efter flere Steder i Lovforslaget at dømme, synes det, som om der er lagt en meget betænkkelig Magt i Hegnsynsmændenes Hænder, og tager man for sig § 3, første Stykke, § 8, tredje Stykke, og § 20, første Stykke, vil man finde stadfæstet, hvad jeg her har sagt. Navnlig i § 20 hedder det saaledes, at Hegnsynsmændene kunne afgjøre en Sag uden Appel; ja, dette er ligefrem forbudt i Paragraphen. Der maa dog formodentlig menes Appel til Landvæsenscommissionen; thi Meningen kan dog ikke være den, at Bedkommende ikke skulde kunne appellere til Domsstolene. I den samme Paragraph finde vi, at det er Hegnsynsmændene, og ikke, saaledes som det er Tilfældet i Landvæsenssager, Formanden for Sogneraadet, der skulle foranledtge